



SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 1728

Warszawa, 8 maja 2013 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Lidię Staroń.

(-) Elżbieta Achinger; (-) Małgorzata Adamczak; (-) Paweł Arndt;
(-) Joanna Bobowska; (-) Jerzy Borowczak; (-) Beata Bublewicz;
(-) Andrzej Buła; (-) Barbara Czaplicka; (-) Zenon Durka; (-) Joanna Fabisiak; (-) Jerzy Fedorowicz; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Elżbieta Gapińska; (-) Artur Gierada; (-) Czesław Gluza; (-) Rafał Grupiński;
(-) Andrzej Halicki; (-) Marek Hok; (-) Stanisław Huskowski; (-) Maria Małgorzata Janyska; (-) Roman Kaczor; (-) Bożena Kamińska; (-) Jan Kazmierczak; (-) Krystyna Kłosin; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Robert Kropiwnicki; (-) Józef Lassota; (-) Tomasz Lenz; (-) Arkadiusz Litwiński;
(-) Zofia Ławrynowicz; (-) Beata Małecka-Libera; (-) Katarzyna Matusik-Lipiec; (-) Rajmund Miller; (-) Killion Munyama; (-) Anna Nemś;
(-) Małgorzata Niemczyk; (-) Stefan Niesiołowski; (-) Tomasz Piotr Nowak;

(-) Andrzej Orzechowski; (-) Zbigniew Pacelt; (-) Paweł Papke;
(-) Małgorzata Pepek; (-) Lucjan Marek Pietrzczyk; (-) Julia Pitera;
(-) Mirosław Pluta; (-) Elżbieta Radziszewska; (-) Dorota Rutkowska;
(-) Krystyna Sibińska; (-) Henryk Siedlaczek; (-) Tomasz Smolarz; (-) Lidia Staroń;
(-) Michał Szczerba; (-) Grzegorz Sztolcman; (-) Marcin Święcicki;
(-) Cezary Tomczyk; (-) Jerzy Ziętek; (-) Ewa Żmuda-Trzebiatowska.

Ustawa

z dnia

o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.) w art. 15a:

1) w ust. 1 skreśla się pkt 1, 4 i 8;

2) po ust. 1 dodaje ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Rezygnacja z pełnienia obowiązków komornika, prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo prawomocne ukaranie karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym są równoznaczne w skutkach z odwołaniem komornika z zajmowanego stanowiska i nie wymagają wydania decyzji. Powołanie wygasa z chwilą złożenia rezygnacji lub uprawomocnienia się wyroku skazującego lub orzeczenia dyscyplinarnego. Przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

1b. Minister Sprawiedliwości zawiadamia o utracie statusu komornika oraz o usunięciu z wykazu komorników prowadzonego w trybie art. 7 ust. 6 zainteresowanego, prezesa właściwego sądu apelacyjnego, prezesa sądu rejonowego oraz właściwą izbę komorniczą.”

Art. 2. 1. Ustawę stosuje się również, gdy prawomocne skazanie miało miejsce, przed jej wejściem w życie.

2. Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy toczące się na podstawie art. 15a ust. 1 pkt 1, 4 i 8 ustawy, o której mowa w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, umarza się.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

Uzasadnieniem projektowanej zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji jest zapewnienie większych gwarancji ochrony praw osób - adresatów czynności podejmowanych przez komorników sądowych. Komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym oraz osobą, która z racji powierzonego sobie znacznego zakresu uprawnień, a w szczególności prawa stosowania przymusu przy wykonywaniu orzeczeń sądowych, jest niewątpliwie osobą zaufania publicznego. Także biorąc pod uwagę treść ślubowania składanego przy objęciu urzędu - w którym komornik zobowiązuje się wypełniać powierzone obowiązki zgodnie z prawem i sumieniem, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami uczciwości, godności i honoru - oczekuje się, że zawód ten będą wykonywały osoby o nieposzlakowanej opinii (tak art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o komornikach). W związku z tym komornik, który popełnił przestępstwo umyślne lub został ukarany prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym wydalenia ze służby komorniczej, jak należy uznać, sprzeniewierzył się złożonemu ślubowaniu i to bez względu na to czy przestępstwo to lub czyn objęty orzeczeniem dyscyplinarnym miało związek z wykonywanymi czynnościami komornika czy też zostało popełnione poza ich zakresem. W każdym z tych przypadków interes publiczny - a przede wszystkim interes dłużników egzekwowanych - domaga się, ażeby osoba, która umyślnie dopuściła się czynu przestępnego została niezwłocznie pozbawiona możliwości wykonywania zawodu. Nie trzeba mówić, że komornicy prowadząc egzekucję często decydują o żywotnych interesach dłużników. W szczególności dokonując nieprawidłowego oszacowania - rażąco zaniżając cenę nieruchomości lub ruchomości będących przedmiotem egzekucji - może on wyrządzić niepowetowaną szkodę dłużnikowi pozbawiając go materialnych podstaw egzystencji. Prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub orzeczenie dyscyplinarne o ukaraniu karą wydalenia ze służby komorniczej powinno więc niejako automatycznie powodować utratę możliwości przedsięwzięcia przez niego prawnie skutecznych czynności w postępowaniu egzekucyjnym. Dalsze wykonywanie tych czynności stwarza bowiem ogromne ryzyko i to szczególnie dla dłużników, którzy w okresie pomiędzy prawomocnym skazaniem lub ukaraniem, a formalnym pozbawieniem komornika prawa wykonywania zawodu w drodze decyzji Ministra Sprawiedliwości - jak to jest obecnie zgodnie z art. 15a ust. 1 pkt 4 i 8 - są zagrożeni działaniami przestępcy lub osoby, która okazała się niegodna powołania na stanowisko komornicze, a która decyduje o istotnych sprawach dotyczących ich majątku.

Pozbawienie możliwości wykonywania zawodu w tych przypadkach z mocy samego prawa jest rozwiązaniem celowym, tym bardziej, że już w świetle obecnie obowiązujących przepisów w razie prawomocnego skazania za

przestępstwo lub wydalenia ze służby na skutek orzeczenia dyscyplinarnego Minister nie może wydać innej decyzji, niż odwołująca komornika z zajmowanej funkcji. Samo postępowanie administracyjne w tej sprawie jest więc formalnością i zmierza do urzędowego potwierdzenia okoliczności oczywistej - wynikającej z prawomocnego wyroku skazującego lub orzeczenia dyscyplinarnego. Zbędne jest więc przeprowadzanie postępowania administracyjnego, które generuje koszty związane np. z wysyłaniem zawiadomień stronom postępowania, decyzji kończących postępowanie.

Podobnie motywowane jest projektowane odstąpienie od wydawania decyzji o odwołaniu komornika w sytuacji, gdy ten dobrowolnie rezygnuje z pełnionej funkcji. Jest bowiem oczywiste, że w takich sytuacjach decyzja może być tylko jedna, a mianowicie odwołanie komornika. Znowu więc wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego w sprawie - które jest czystą formalnością - powoduje niepotrzebne koszty, których możnaby uniknąć, gdyby skutek - jaki obecnie powoduje odwołanie komornika - nastąpił już z momentem rezygnacji z dalszego pełnienia obowiązków.

Projektowana zmiana zmierza więc z jednej strony do usprawnienia postępowania związanego z zaprzestaniem wykonywania zawodu komornika i zmniejszenia jego kosztów, z drugiej zaś do oczekiwanej silniejszej ochrony osób dotkniętych działaniami komorników.

Wejście projektowanej ustawy w życie nie pociągnie za sobą skutków finansowych dla Skarbu Państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 20 maja 2013 r.

BAS-WAPEiM-1164/13

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i
egzekucji (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Lidia Staroń)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji przewiduje zmiany dotyczące trybu odwoływania komorników. Zgodnie z projektem, rezygnacja z pełnienia obowiązków komornika, prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo prawomocne ukaranie karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym będą równoznaczne w skutkach z odwołaniem komornika z zajmowanego stanowiska i nie będą wymagać wydania przez Ministra Sprawiedliwości stosownej decyzji.

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje spraw objętych zakresem projektu ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

IV. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 20 maja 2013 r.

BAS-WAPEiM-1165/13

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Lidia Staroń) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji przewiduje zmiany dotyczące trybu odwoływania komorników. Zgodnie z projektem, rezygnacja z pełnienia obowiązków komornika, prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo prawomocne ukaranie karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym będą równoznaczne w skutkach z odwołaniem komornika z zajmowanego stanowiska i nie będą wymagać wydania przez Ministra Sprawiedliwości stosownej decyzji.

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

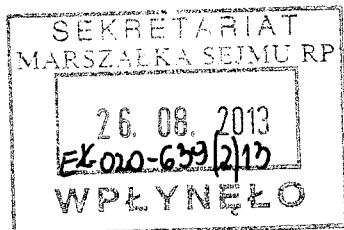
Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Posel na Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej

Olsztyn, dnia 22.08.2013 r.

Lidia Staroń



Szanowna Pani

Ewa Kopacz

Marszałek Sejmu RP

Odnosząc się do opinii Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, przedłożonego w dniu 10 maja 2013 r., w załączeniu przesyłam **autopoprawkę** do w/w projektu.

Z poważaniem

Lidia Staroń

Lidia Staroń Posel na Sejm RP

Autopoprawka

do projektu ustawy

o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji zgłoszonego przy piśmie z dnia 10 maja 2013 r.

Art. 1. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 t.j., z późn. zm.), w art. 15a. :

1) ust 1. otrzymuje brzmienie:

„1. Minister Sprawiedliwości odwołuje komornika z zajmowanego stanowiska, jeżeli komornik:

1) z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za całkowicie niezdolnego do pełnienia obowiązków komornika lub bez uzasadnionej przyczyny odmówił poddania się takiemu badaniu, mimo skierowania przez radę właściwej izby komorniczej lub prezesa właściwego sądu okręgowego;

2) ukończył 70 rok życia;

3) został ubezwłasnowolniony częściowo bądź całkowicie;

4) dopuścił się rażącego lub uporczywego naruszenia przepisów prawa — na wniosek prezesa właściwego sądu apelacyjnego lub prezesa właściwego sądu okręgowego;

5) z zawinionych przez siebie przyczyn nie wykonał zarządzeń, o których mowa w art. 3 ust. 3 — na wniosek prezesa właściwego sądu apelacyjnego lub prezesa właściwego sądu okręgowego;

6) nie zawarł umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 24 ust. 2, lub utracił to ubezpieczenie z zawinionych przez siebie przyczyn.”

2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w następującym brzmieniu”

„1a . Powołanie komornika na stanowisko wygasa z mocy prawa jeżeli komornik:

1) zrezygnował z pełnienia obowiązków komornika;

2) został prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym ukarany karą wydalenia ze służby komorniczej lub został prawomocnym orzeczeniem sądu skazany za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; komornik przestaje pełnić obowiązki z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia;

3) utracił obywatelstwo polskie; z dniem jego utraty.”

2. Minister Sprawiedliwości może odwołać komornika z zajmowanego stanowiska w razie prawomocnego skazania za nieumyślne przestępstwo lub nieumyślne przestępstwo skarbowe.

3) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Odwołanie komornika z zajmowanego stanowiska w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 4, 5 i 6 oraz w ust. 2, następuje po uprzednim wysłuchaniu komornika, chyba że nie jest to możliwe, oraz po zasięgnięciu opinii rady właściwej izby komorniczej, która przedstawia opinię w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku o wyrażenie opinii. Nienadesłanie opinii w tym terminie przez radę izby komorniczej nie wstrzymuje wydania decyzji w przedmiocie odwołania komornika.”

4) po ust. 3 dodaje się ust. 3b w następującym brzmieniu:

„3b. Rezygnacja komornika z pełnienia obowiązków jest skuteczna po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia na ręce Ministra Sprawiedliwości oświadczenia o rezygnacji, chyba że na wniosek komornika Minister Sprawiedliwości określi inny termin. O wygaśnięciu powołania z mocy prawa Minister Sprawiedliwości zawiadamia komornika, prezesa właściwego sądu okręgowego, prezesa właściwego sądu rejonowego oraz radę właściwej izby komorniczej.”

Art. 2. Sprawy w przedmiocie odwołania komornika ze stanowiska wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy, do ich zakończenia toczą się na podstawie art. 15a w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Uwzględniając uwagi zawarte w opinii prawnej Biura Analiz Sejmowych z dnia 4 lipca 2013 r., w imieniu wnioskodawców zgłaszam powyższą autopoprawkę. W nowej wersji projektu przede wszystkim zrezygnowano z budzącego wątpliwości konstytucyjne rozwiązania przewidującego retroaktywne działanie ustawy. Ponadto zrezygnowano również z propozycji przewidującej stosowanie nowej ustawy do już toczących się postępowań w przedmiocie odwołania komornika ze stanowiska.

Projekt w nowym brzmieniu w całości wzorowany jest na normach zawartych w art. 68 i 72 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, wykorzystując jedynie technikę legislacyjną ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Poszukiwanie właściwego,

konstytucyjnie akceptowalnego rozwiązania, we wskazanej wyżej ustawie jest w pełni uzasadnione z dwóch powodów:

- po pierwsze sędzia jest niewątpliwie funkcjonariuszem publicznym i to o szczególnym statusie „personalnej emanacji trzeciej władzy”, stąd konieczne jest zachowanie najwyższych konstytucyjnych standardów pozbawienia go stanowiska (również w przypadku prawomocnego skazania dyscyplinarnego lub karnego). Komornik, z mocy ustawy – art. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji również jest funkcjonariuszem publicznym, i to takim, który stosuje przymus państwowy wykonując orzeczenia wydane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, będąc organem władzy publicznej i organem egzekucyjnym;
- po wtóre nie ma jednocześnie żadnych powodów, aby do komornika stosować wyższe standardy niż do sędziego w zakresie pozbawienia stanowiska. Tu należy zauważyć, że ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych nie przewiduje dalszej np. administracyjnej procedury po prawomocnym skazaniu sędziego czy wydaleniu go ze służby orzeczeniem dyscyplinarnym. Minister Sprawiedliwości po prostu zawiadamia o wygaśnięciu stosunku służbowego. Nie ma zwyczajnej oraz wspomnianej w opinii nadzwyczajnej procedury wzruszenia wyroku, a w zasadzie zawiadomienia, z którego wynika tylko ustanie stosunku służbowego z chwilą uprawomocnienia się wyroku.

Trzeba jednocześnie zauważyć, że jedynie praktyka ukształtowała sposób powoływania komorników w drodze decyzji administracyjnych (ustawa o tym nie wspomina), a niniejszy projekt realizuje istotny społecznie postulat, eliminowania z zawodu komornika – funkcjonariusza publicznego jednostek, które okazały się niegodne komorniczej służby. Trzeba bowiem pamiętać, że w zasadzie do zakończenia obecnej procedury odwołania (np. w związku z wyrokiem za przestępstwo kryminalne) komornik jest funkcjonariuszem publicznym a jego zastępca używa jego imiennej pieczęci z godłem Rzeczypospolitej. Jest to sytuacja nie do zaakceptowania.

Dodać też trzeba, że tryb pozbawiania urzędu sędziów nie budzi wątpliwości konstytucyjnych, mimo że podobnie jak w przypadku komorników (jak zauważono w opinii BAS) może się zdarzyć, że prawomocny skazujący wyrok karny zostanie wzruszony kasacją. W przypadku sędziów zdaje się też nie budzić wątpliwości konstytucjonalistów ustalenie chwili uprawomocnienia wyroku (na co zwraca uwagę BAS odnośnie komorników).

W zakresie konstrukcji obowiązku Ministra Sprawiedliwości zawiadomienia o wygaśnięciu powołania z mocy prawa nawiązano a contrario do rozwiązania z art. 14 ust. 2a ustawy komorniczej oraz art. 72 w zw. z art. 68 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Uwzględniono jednocześnie uwagi BAS odnośnie możliwej „zmiany zdania” komornika w przedmiocie jego rezygnacji, stosując identyczne zabezpieczenie jak w przypadku rezygnacji sędziego ze stanowiska.

Warszawa, 9 września 2013 r.

BAS-WAPEiM-2174/13

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i
egzekucji (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Lidia Staroń), w wersji
uwzględniającej autopoprawkę**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w wersji uwzględniającej autopoprawkę, przewiduje zmiany dotyczące trybu odwoływania komorników. Zgodnie z projektem, rezygnacja z pełnienia obowiązków komornika, prawomocne ukaranie karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym, prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo utrata obywatelstwa polskiego będą powodować wygaśnięcie z mocy prawa powołania komornika na stanowisko i nie będą wymagać wydania przez Ministra Sprawiedliwości stosownej decyzji.

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy przywołać art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE). Zgodnie z tym przepisem zapewnia się swobodę przepływu pracowników wewnątrz Unii. Swoboda ta obejmuje zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy. Przepis ten jednak nie ma zastosowania do zatrudnienia w administracji publicznej.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projekt ustawy przewiduje, że utrata obywatelstwa polskiego oznaczać będzie wygaśnięcie z mocy prawa powołania komornika na stanowisko. Na marginesie należy dodać, że jest to uzupełnienie obowiązującego art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2001 r. Nr 231, poz. 1376, ze zm.), który możliwość powołania na stanowisko komornika uzależnia od posiadania obywatelstwa polskiego.

Uwzględniając zakres zadań komornika (art. 2 ustawy) należy uznać, że stanowisko komornika objęte jest pojęciem „zatrudnienia w administracji publicznej” w rozumieniu art. 45 ust. 4 TfUE. W konsekwencji, projektowana regulacja nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Pozostałe przepisy projektu ustawy nie są objęte zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

IV. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w wersji uwzględniającej autopoprawkę:

- 1) w zakresie w jakim przewiduje wygaśnięcie z mocy prawa powołania na stanowisko komornika w przypadku utraty obywatelstwa polskiego – nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej;
- 2) w pozostałym zakresie – nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 9 września 2013 r.

BAS-WAPEiM-2175/13

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Lidia Staroń), w wersji uwzględniającej autopoprawkę, jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w wersji uwzględniającej autopoprawkę, przewiduje zmiany dotyczące trybu odwoływania komorników. Zgodnie z projektem, rezygnacja z pełnienia obowiązków komornika, prawomocne ukaranie karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym, prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo utrata obywatelstwa polskiego będą powodować wygaśnięcie z mocy prawa powołania komornika na stanowisko i nie będą wymagać wydania przez Ministra Sprawiedliwości stosownej decyzji.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w wersji uwzględniającej autopoprawkę, nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Szef Kancelarii Sejmu

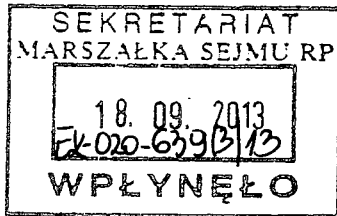
Lech Czapla

Lidia Staroń

Warszawa, dnia 17 września 2013 r.

Posel na Sejm RP

Reprezentant wnioskodawców
projektu ustawy o komornikach
sądowych i egzekucji



Szanowna Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu RP

Jako reprezentant wnioskodawców poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (projekt złożony w dniu 10 maja 2013 r.), w uzupełnieniu autopoprawki złożonej w dniu 26 sierpnia 2013 r. wskazuję, iż przedmiot wskazanej autopoprawki nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Lidia Staroń



**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

BSA I - 021 - 236/13

Warszawa, dnia 25 czerwca 2013 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 27.06.2013

**Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu**

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 czerwca 2013 r., GMS-WP-173-191/13 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy nie zgłasza uwag do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji**.

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski
Stanisław DĄBROWSKI



Warszawa, dnia 23 lipca 2013 r.

KRK/IV/1160/13

SEKRETARIAT SZEFA KS

Szanowny Pan

L.dz.

Lech Czapla

Data wpływu 23. 07. 2013

Szef Kancelarii Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00 – 902 Warszawa

Krajowa Rada Komornicza, w odpowiedzi na pismo z dnia 13 czerwca 2013 r. (GMS-WP-173-191/13) dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 ze zm., dalej: u.k.s.e.) uprzejmie prosi o uwzględnienie w toku dalszych prac legislacyjnych następujących uwag samorządu komorniczego.

Proponowana nowelizacja sprowadza się do uchylecia przepisu art. 15a ust. 1 pkt. 1, 4 i 8 u.k.s.e. i wprowadzenie nowych jednostek redakcyjnych (ust. 1a i 1b), celem wyeliminowania konieczności wydawania przez Ministra Sprawiedliwości decyzji o odwołaniu komornika sądowego w przypadku złożenia przez niego rezygnacji z pełnienia obowiązków komornika (art. 15a ust. 1 pkt. 1 u.k.s.e.), prawomocnego skazania komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe (art. 15a ust. 1 pkt. 4 u.k.s.e.) oraz ukarania komornika prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym karą wydalenia ze służby komorniczej (art. 15a ust. 1 pkt. 8 u.k.s.e.). W to miejsce proponuje się, by rezygnacja z pełnienia obowiązków komornika, prawomocne skazanie komornika za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo prawomocne ukaranie karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym były równoznaczne w skutkach z odwołaniem komornika z zajmowanego stanowiska i nie wymagały wydania decyzji. W uzasadnieniu projektu wskazuje się, że w omawianych przypadkach Minister Sprawiedliwości nie może wydać innej decyzji niż odwołującej komornika z zajmowanego stanowiska, stąd inicjowanie postępowania administracyjnego i ponoszenie kosztów związanych z zawiadomieniem uczestników postępowania jest zbędne. Uzasadnienie projektu nie wskazuje jednak, jakie są to koszty, w szczególności nie wskazuje, w ilu przypadkach dotychczas konieczne było wydanie decyzji odwołującej komornika sądowego z przyczyn wskazanych w art. 15a ust. 1 pkt. 1, 4 lub 8 u.k.s.e. i jakie z takimi postępowaniami związane były koszty.



Krajowa Rada Komornicza

W ocenie Krajowej Rady Komorniczej konieczność przeprowadzenia postępowania administracyjnego związanego z odwołaniem komornika, który złożył rezygnację, został prawomocnie skazany lub ukarany wydaleniem ze służby nie generuje nadmiernych kosztów, tak z uwagi na ilość tego rodzaju przypadków, jak i z uwagi na znikomą ilość niezbędnych do wykonania czynności w ramach wszczętego postępowania administracyjnego. Tym bardziej, że w miejsce konieczności wydawania decyzji administracyjnej (co zdaniem wnioskodawcy generuje zbędne koszty) proponuje się wprowadzenie obowiązku zawiadomienia przez Ministra Sprawiedliwości o utracie statusu komornika oraz o usunięciu z wykazu komorników prowadzonego w trybie art. 7 ust. 6 u.k.s.e. zainteresowanego, prezesa właściwego sądu apelacyjnego, prezesa sądu rejonowego oraz właściwą izbę komorniczą (projektowany art. 15a ust. 1b).

Podkreślenia wymaga, iż analogiczne do przyjętego w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji rozwiązanie przewidziane jest również w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r., Nr 189, poz. 1158 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 16. § 1 pkt. 1, 4 i 5 tej ustawy Minister Sprawiedliwości odwołuje notariusza, jeżeli notariusz zrezygnował z prowadzenia kancelarii, został pozbawiony prawa prowadzenia kancelarii orzeczeniem sądu dyscyplinarnego; utracił z mocy wyroku sądowego prawa publiczne lub prawo wykonywania zawodu notariusza. Również zatem względy systemowe przemawiają za pozostawieniem obowiązującego w chwili obecnej rozwiązania.

Z tych względów, w ocenie Krajowej Rady Komorniczej nie ma żadnych racjonalnych powodów dla dokonywania zmiany ustawy, która nie wprowadza żadnej nowej jakości i żadnych nowych rozwiązań prawnych, nie powoduje też – wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – żadnych istotnych oszczędności dla budżetu Państwa. Powodować zaś może wątpliwości co do daty utraty prawa wykonywania zawodu przez komornika sądowego, np. z powodu trudności w ustaleniu daty uprawomocnienia się orzeczenia skazującego za popełnienie przestępstwa czy orzeczenia komisji dyscyplinarnej, co wyeliminowane jest wobec konieczności istnienia decyzji odwołującej ze stanowiska komornika sądowego.

Dlatego też w ocenie samorządu komorniczego proponowana nowela nie zasługuje na akceptację.

Z poważaniem

Prezes
Krajowej Rady Komorniczej
Rafał Fronczek



PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Warszawa, 12 lipca 2013 r.

Nr WOK-020-78/13

Dot.: GMS-WP-173-191/13

Pan Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Komandy Sejmie Minister!

W związku z nadesłanym poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu plenarnym w dniu 11 lipca 2013 r. nie zgłosiła uwag do ww. projektu.

I pozostawiam

SSN Antoni Górski

SSN Antoni Górski

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.
Data wpływu 12.07.2013
www.infodex.pl



RZECZPOSPOLITA POLSKA

PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 08.08.2013 r.

PG VII G 025/221/13

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 09.08.2013

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

W nawiązaniu do pisma z dnia 13 czerwca 2013 r., nr GMS-WP-173-191/13, dotyczącego poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, przekazanego do zaopiniowania Prokuratorowi Generalnemu w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, z późn. zm.), uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Projekt przewiduje zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376, z późn. zm., dalej: ustawa), których celem jest wprowadzenie rozwiązania skutkującego niezwłoczną utratą stanowiska komornika z chwilą rezygnacji z pełnienia obowiązków komornika, prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe albo prawomocnego ukarania karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym.

Komornik jest funkcjonariuszem publicznym, który wykonuje czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych oraz inne czynności przekazane na podstawie odrębnych przepisów. Wykonuje on zadania państwa z zakresu władztwa publicznego i jest wyposażony w państwowe imperium w zakresie stosowania środków przymusu przy egzekucji tytułów wykonawczych. Niewątpliwie komornik z uwagi na zakres obowiązków oraz ich charakter jest osobą zaufania publicznego. Z powyższych

względów w art. 10 ustawy przewidziano szereg wymagań wobec kandydatów na stanowisko komornika, w tym m. in. nieposzlakowaną opinię i niekaralność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Natomiast art. 15a ust. 1 pkt 1-9 ustawy określa zamknięty katalog przesłanek obligujących Ministra Sprawiedliwości do odwołania komornika ze stanowiska.

W aktualnym stanie prawnym, niezależnie od przyczyny wszczęcia procedury odwołania komornika, Minister Sprawiedliwości zobowiązany jest do przeprowadzenia sformalizowanego postępowania, w trybie określonym przez kodeks postępowania administracyjnego, prowadzącego do wydania ostatecznej decyzji administracyjnej o odwołaniu komornika z zajmowanego stanowiska. Należy także pamiętać o uprawnieniu strony do wniesienia skargi do sądu administracyjnego od decyzji ostatecznej oraz skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego przysługującej od orzeczenia sądu administracyjnego wydanego w pierwszej instancji.

Niewątpliwie obowiązująca *de lege lata* procedura odwołania komornika z zajmowanego stanowiska jest sformalizowana i długotrwała, co nie znajduje racjonalnego uzasadnienia w przypadku przyczyn obligatoryjnych, w szczególności rezygnacji z zajmowanego stanowiska, prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe i prawomocnego ukarania karą wydalenia ze służby komorniczej w postępowaniu dyscyplinarnym (art. 15a ust. 1 pkt 1, 4 i 8 ustawy).

Należy zgodzić się z wyrażonym w uzasadnieniu *projektu* poglądem, iż w powyższych sytuacjach interes publiczny przemawia za potrzebą niezwłocznego odsunięcia komornika od możliwości wykonywania ustawowych uprawnień.

W związku z powyższym przyjęte w projekcie rozwiązania w warstwie normatywnej należy – co do zasady - uznać za słuszne. Istotne wątpliwości wzbudza natomiast redakcja dodawanych przepisów ust. 1a i 1b w art. 15a ustawy (art. 1 projektu).

Projektowany przepis ust. 1a w art. 15a ustawy przewiduje, iż decyzja o powołaniu na stanowisko komornika wygasa z chwilą zaistnienia wymienionych w tym przepisie okoliczności, bez potrzeby wydawania decyzji administracyjnej. Powyższa

regulacja w zakresie skutku jest nieprecyzyjna, bowiem przepis ten powinien stanowić o utracie, z mocy prawa, stanowiska komornika, na które jest on powoływany w drodze decyzji właściwego organu (art. 11 ustawy). W konsekwencji proponowany ust. 1b art. 15a ustawy powinien przewidywać obowiązek Ministra Sprawiedliwości zawiadomienia wskazanych podmiotów o utracie stanowiska komornika, nie zaś o utracie „statusu” komornika. Nadto niejednoznaczne, a przez to niewłaściwe jest użycie w tym przepisie terminu „osoby zainteresowanej” na oznaczenie komornika, któremu należy doręczyć powyższe zawiadomienie.

Wydaje się, iż w pracach legislacyjnych nad *projektem* można w odpowiedni sposób wykorzystać rozwiązania legislacyjne przyjęte w innych aktach prawnych, które przewidują tożsame rozwiązania np. w art. 68 ustawy z dnia 27 lipca 2001 – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 427) i w art. 16 ust. 4a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. nr 270, poz. 1599, z późn. zm.).

Reasumując, za słuszny należy uznać cel jaki projektodawcy zamierzają osiągnąć, natomiast przyjęte w projekcie rozwiązania legislacyjne wymagają analiz w toku dalszych prac nad *projektem*.

2 *powracanie*
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO
Marzena Kowalska